

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 112 (01/02) - 020123

arbetarmakt.com

Innehåll

- Vänsterpartiets kongress
- Svarta blocket - en kritik
- Rasistiska förslag från danska regeringen
- RS och kriget
- Ögonvittne från Buenos Aires, Argentina rapporterar
- Nytt nummer av Arbetarmakt

Vänsterpartiets kongress

Den 9-12 januari var det dags igen. Vänsterpartiet höll sin 34:e kongress sedan starten 1917, denna gång i Västerås. Efter avståndstagandet från kommunismen och socialdemokratins hårda år av privatisering på 90-talet är partiet starkare än någonsin, i alla fall i opinionsmätningarna. Med undantag för en kort storhetsperiod i och med slutet på andra världskriget, som hade sin förklaring i Sovjetunionens militära seger över Nazityskland, var de svenska moskvatrogna kommunisterna ett parti i utkanten som höll sig runt 4-procentsgränsen. Nu år 2002, tretton år efter murens fall, titulerades kongressen optimistiskt "Uppdrag Rättvisa" och partiordföranden Gudrun Schyman siktade på 20 procents stöd vid höstens riksdagsval. Partistyrelsen fick kongressen att ta ställning för en regeringssamverkan med socialdemokraterna. En vänsterminoritet inom styrelse och partiet var mer skeptiska till regeringssamverkan och ville ställa villkor för att samarbeta med en ny s-regering.

Arbetarmakt anser att att vänsterpartiet är ett borgerligt arbetarparti. Medlemskåren och framförallt väljarbasen är arbetare men partiet stöder i sin politik kapitalismen. Enkelt uttryckt har (v) starkt stöd bland gräsrotterna, runt 20 procent av de LO-anslutna stöder partiet medan partiet riksdagsgrupp försämrar just för dessa människor genom att t.ex privatisera Telia och ännu värre inskränka strejkrätten. Vänsterpartiet är alltså ett stort hinder för socialism och arbetarmakt på svensk mark. Det har partiet varit under alla år som det varit järnhårt styrt av sovjetisk utrikespolitik och det är det likaså idag då det har avkastat sig all koppling till Marx och Lenins revolutionära politik. Från stalinistisk byråkratism till vänsterreformistisk opportunist - så kan partiets historia i slutet av 1900-talet beskrivas.

Revolutionärer kan ge kritiskt stöd till vänsterpartiet i val men det är inget stöd till Schymans och Ohlys politik. Stödet ges i en sådan situation till arbetare, ungdomar och invandrare för att avvärja en borgerlig regering och för att avslöja vänsterbyråkraternas kompromissande i parlamentet inför de som drabbas. Genom en sådan dialektisk attityd till (v) kan man skapa motstånd mot partiledningens politik och på sikt bygga ett nytt revolutionärt arbetarparti.

Svarta blocket - en kritik

När de antikapitalistiska protesterna blir våldsamma skyller media och reformisterna på det anarkistiska "svarta blocket". De har fel - men svarta blockets elitism och taktik är en återvändsgränd, skriver John Yorke och Jeremy Dewar.

Svarta blockets historia är sammanflätad med den antikapitalistiska rörelsens historia. Svarta blocket blev först internationellt känt den 30 november 1999 under protesterna mot WTO i Seattle, även om det innan dess uppträtt på demonstrationer.

Enligt en hemsida tillhörande svarta blocket är "ett svart block en samling av anarkister och anarkistiska affinitetsgrupper som går samman inför en speciell protestaktion. Sammansättningen av svarta blocket förändras från aktion till aktion, men de viktigaste målen är att tillhandahålla solidaritet inför en repressiv polisstat och att uttrycka en anarkistisk kritik av det som man protesterar mot den dagen. En del har det felaktiga intrycket att man kan ansluta sig till 'svarta blockets organisation'. Det finns ingen stående svarta blockets organisation mellan protesterna... Man kan föreställa sig svarta blocket som enbart en temporär samling av anarkister som representerar en avdelning i en protestmarsch."

Svarta blockets kännetecken är att alla deltagare klär sig i svart och maskerar sig för att dölja sin identitet från polisen och för att underlätta angrepp på polis och egendom - vanligtvis banker, McDonalds, Nike och andra ökända internationella kedjor.

Svarta blocket deltar sällan i bredare kommittéer för organsiering eller mobilisering. De var inte inblandade i Inpeg för protesterna den 26 september 2000 i Prag, inte heller i Globalisering underifrån aktioner i Göteborg 2001, och inte heller i Social forum i Genua samma år. Genom att avstå från dessa bredare forum behåller man friheten att göra precis som man vill, utan något ansvar inför någon bredare kampanj eller bredare krafter.

Under 18 månader efter Seattle upplevde kapitalisterna och deras internationella organisationer som IMF, Världsbanken, WTO och World Trade Federation att de stod under belägring. De kunde inte träffas eller avsluta sina sammankomster utan att bli angripna. WTO:s möte i Seattle blev oavslutat, Världsbankens/IMF:s möte i Prag fick avbrytas i förtid. Rädslan ledde till att man ställde in möten eller satte upp massiva stängsel kring de rika och mäktigas möten.

Media framställde allt detta som ett resultat av svarta blocket aktioner. Detta var långt ifrån sanningen, även om svarta blocket spelade en viktig roll i dessa strider. Uppmärksamheten innebar att svarta blocket attraherade en del av de mest militanta bland den antikapitalistiska ungdomen. En anonym skribent i On fire, en publikation med ögonvittnesskildringar från Genua, varav många har skrivits av medlemmar i svarta blocket, skriver så här:

"Något av det bästa hade varit att helt enkelt tillbringa fem dagar i Genua med att leva politik, träffa människor, diskutera idéer, bara vara där, lukta på tårgasen, känna adrenalin, se hur bankerna brann, vara en del av en militant och stor samling...och slutligen en känsla av att vi befinner oss i centrum av något som växer, inte i utkanten av något som dör."

Givetvis har inte bara de i svarta blocket upplevt dessa känslor. Inte heller var svarta blocket ensamma om att sprida rädsla bland kapitalisterna, ta itu med polisen och angripa palats där globaliserarna samlades. Många tusen röda (fackliga aktivister, socialister, trotskister och kommunister), vita (Ya Basta!, vita overallerna) och skära (Reclaim the streets, People's global action) har också hjältemodigt kämpat mot polisen, rivit ned stängsel och befriat andra demonstranter.

Vid två av de mest framgångsrika och offensiva demonstrationerna mot den globala kapitalismen var svarta blocket i stort sett frånvarande. I Melbourne, i september 2000, ledde två dagar av våldsamma gatustrider som leddes av organiserade och militanta fackliga aktivister till ett framgångsrikt inringande av WTF:s konferenscentrum - bara en tredjedel av delegaterna kom in och var tvungna att använda helikoptrar!

Och i Neapel i mars 2001 drog vita overallerna framgångsrikt in polisen i en massomfattande konfrontation. Inte desto mindre har kapitalistiska media och polisen valt att framställa svarta blocket som den "farliga" flygeln av den antikapitalistiska rörelsen. Därför har svarta blocket vuxit.

Priset för dess framgångar har varit att staten har stramat åt. Någon gång i början av förra året ägde ett internationellt möte rum med företrädare för polisen för att utarbeta en motstrategi för den antiapitalistiska rörelsen. Med syfte att slå in en kil mellan den reformistiska, "respektabla" flygeln av rörelsen (Attac i Europa, Global exchange i USA) och de mer militanta aktivisterna höjde staten insatsen genom ökad repression.

Om man ser tillbaka på de stora antikapitalistiska demonstrationerna förra året, från första maj och Göteborg till Genua, framträder ett mönster.

För det första föregås varje protest av alltmer fantasifulla och bloddrypande beskrivningar av vad en hård kärna av den antikapitalistiska rörelsen tänker företa sig. Detta är avsett att skrämja bort många människor från gatorna och förbereda opinionen på hård repression.

För det andra stormas samlingscentrum för protesterna, demonstranter omringas i timmar med användning av diverse lagparagrafer. Sedan används tårgas och kulor - i Göteborg sköts åtminstone tre demonstranter av den svenska polisen och i Genua sköts Carlo Giuliani till döds av officerare i karabinjerna.

En del av denna strategi har också bestått av polisinfiltration av svarta blocket. Både i Göteborg och Genua kunde personer klädda som medlemmar i svarta blocket ses när de planerade taktiken med polisen och senare när de grep demonstranter.

Allt detta har fått svarta blocket att debattera vägen framåt. I Bryssel i december 2001 var det anmärkningsvärt att svarta blocket inte angrep polisen eller förstörde egendom i någon större omfattning.

Vad är egentligen grunden till svarta blockets dilemma?

Även om svarta blocket inte har en förenande ideologi och består av disparata krafter, är de alla överens om att våld mot kapitalistisk egendom och staten är nyckeln till att förändra världen.

John Zerzan, ledare för en grupp anarkister baserade i Oregon i USA, är en av de mest extrema förespråkarna för "trashing". Han är övertygad om att teknologin oundvikligen, och oavsett vilket samhällssystem den används i, är orsak till alienationen. Därför är utplånandet av all egendom - även arbetarnas personliga egendom - nödvändigt för mänsklig frigörelse. Enbart ett återvändande till jägar- och samlarsamhället kan återföra mänskligheten till ett tillstånd där den befinner sig i samklang med sig själv och naturen.

Denna reaktionära teori skulle givetvis (frivilligt?) reducera världens befolkning till som mest några miljoner och utlämna människor till naturens härjningar och en isolerad tillvaros idioti.

Zerzan representerar emellertid bara en liten minoritet inom svarta blocket i USA, för att inte tala om Europa. Mer representativa är de åsikter som artikuleras av ACME-kollektivet som organiserade för demonstrationerna i Seattle:

"När vi slår sönder ett fönster, vill vi utplåna den tunna fasad av legitimitet som omger egendomsrätten. Samtidigt besvärjer vi den uppsättning av våldsamma och destruktiva samhällsförhållanden som genomsyrar nästan allt omkring oss. Genom att 'förstöra' privat egendom omvandlar vi dess begränsade bytesvärde till ett utvidgat bruksvärde...Efter den 30 november [i Seattle 1999] kommer många människor inte att se ett affärsfönster eller en hammare på samma sätt igen. Den potentiella användningen av ett helt stadslandskap har ökat tusenfalt. Antalet krossade fönster bleknar i jämförelse med antalet krossade förtrollningar - förtrollningar som initierats av en företagshegemoni för att söva oss till att glömma allt det våld som begås i privategendomens namn och hela potentialen i ett samhälle utan dem. Krossade fönster kan spikas igen (med ännu mer slöseri med våra skogar) och slutligen ersättas, men sönderbrytandet av falska antaganden kommer förhoppningsvis att finnas kvar under viss tid." (december 1999)

Problemet med den här analysen är att den antar att den kapitalistiska staten inte kommer att göra mer än laga krossade fönster - och den antar att "förtrollningen" i krossade fönster kommer att få massorna att resa sig. Båda antagandena är felaktiga.

Staten kommer att sätta i gång en propagandaoffensiv mot demonstranterna, den kommer att öka sin övervakning och repression, infiltration, desorganisering och splittring av rörelsen och fängsla dess ledande aktivister.

Massorna kommer i bästa fall att förbli likgiltiga och i värsta fall fientliga inför upplopp som inte

ger dem några materiella landvinningar över huvud taget. Krossade fönster förtrollar ingen. Magi är inte ett revolutionärt vapen!

Staten kan lyckas med repression mot en minoritet som är isolerad från befolkningens massa - och som i svarta blockets fall håller sig isolerad på ett sekteristiskt sätt från massorna och från varje kampanj eller enhetsfront - eftersom det gång efter gång lyckas!

Svarta pantrarna i USA inspirerade flera generationer klasskämpar till att utmana den kapitalistiska staten, men deras rörelse var isolerad och krossades sedan skoningslöst. Samma öde har mött många självvalda eliter som hängett sig åt våldet som strategi.

I vissa situationer kan upplöpp leda till en verklig förlamning av den kapitalistiska staten och att tusentals och miljoner människor får makt. De senaste händelserna i Argentina har visat detta. Men detta är situationer där massan av människor går ut på gatorna, vägrar att acceptera borgarnas styre och kräver verkliga och omedelbara förändringar; där kapitalisterna själva är splittrade och inte kan fortsätta med hjälp av gårdagens metoder för att styra och lura folket.

Upplopp i samband med revolutionära situationer utgör delar av en generaliserad klasskamp mot den härskande klassen. Utanför ett sådant sammanhang har det ingen magisk förmåga att störta borgarna och deras stat. Det är inte en strategi för att göra revolution, vilket svarta blocket anser. Svarta blocket tror att de enbart genom sina egna aktioner kan skapa sådana situationer. De tror att de kan chockera massorna till att se utöver ytan och bryta den "tunna fasad av legitimitet som omger egendomsrätten".

Men kapitalismen är inte beroende av en tunn fasad. Den har överlevt därför att den är anmärkningsvärt skicklig på att splittra de förtryckta, att erbjuda tillräckliga smulor från borgarnas bord för att hålla viktiga delar av arbetarklassen lugn, att förändra sina metoder för ackumulation så att den kan förlänga sitt profitvälde.

Massorna kan inte chockas eller väckas till revolution genom aktioner från en handfull som "trashar". De kommer ofta, vilket är ännu värre, betrakta sådana människor som sina fiender, speciellt om varje demonstration ses som - och omvandlas till - ett tillfälle för våld. Och de skulle ha rätt. Det finns nämligen inget inneboende fel i en fredlig demonstration - vilket visas av de massiva demonstrationerna mot kriget mot Afghanistan i Storbritannien och Italien nyligen. Våld är inte det enda - och är ofta inte det bästa - sättet att mobilisera människor för att kämpa för förändring.

Det är därför som revolutionär politik innefattar en rad taktiska åtgärder med syftet att vinna reformistiska arbetare till revolutionär handling: enhetsfront med reformistiska organisationer, organisera gräsrotsmedlemmar i facket mot deras ledare, bygga strejkvakter och försvarsgrupper för demonstrationer, kämpa för arbetarkontroll över produktionsmedlen och - vilket är av avgörande betydelse - bygga ett nytt internationellt parti för arbetarrevolution.

Så länge som svarta blocket avvisar detta spektrum av taktiska förhållningssätt, kommer de att bli alltmer isolerade, deras aktioner allt mindre effektiva och de kommer att gå från kortsiktig berömmelse till relativ obemärkthet.

Översatt ur Workers Power (London) januari 2002

Rasistiska förslag från danska regeringen

Valsegern för det rent borgerliga alternativet i det danska valet under hösten resulterar nu i en rad rasistiska förslag från den nya regeringen.

Regeringen domineras av det danska liberala partiet Venstre - namnet härstammar från en äldre indelning där borgerliga partier benämndes vänster i förhållande till mer konservativa - men är beroende av stöd från Dansk folkeparti, som för en rasistisk politik som ligger nära övriga högerpopulistiska partier i Skandinavien och övriga Europa.

Många svenska kommentatorer, från vänsterpartiet till moderaterna, kommenterade utgången av det danska valet med förfäran och pekade på Venstres totala kapitulation inför Dansk folkeparti och dess ledare Pia Kjaersgaard som efter den 11 september eskalerat sin antimuslimska offensiv.

De förslag som integrationsministern Bertel Haarder presenterade den 17 januari är följande:

- så kallade de facto-flyktingar som inte omfattas av internationella konventioner kan inte längre få asyl av humanitära eller andra skäl,
- man måste ha befunnit sig i Danmark i sju år för att få permanent uppehållstillstånd,
- man måste ha fyllt 24 år för att få gifta sig med någon från ett annat land,
- stopp för att hämta föräldrar som är över 60 år från andra länder,
- man måste ha varit bosatt i Danmark i sju år för att få full socialhjälp,
- för att bli dansk medborgare ska man inte ha dömts för grov kriminalitet och man måste kunna försörja sig själv.

I Sverige görs det nu något lättare för anhöriga att återförenas, men den danska regeringens förslag går alltså i motsatt riktning.

En konsekvens av de nya reglerna, som påpekas av Ewa Svensson i DN, är följande: om en man som uppnått 24 års ålder och som är son till turkiska invandrare önskar gifta sig med en turkisk kvinna, så kommer anknytningen till Turkiet att anses vara större än anknytningen till Danmark. Påföljden blir att mannen, som är född i Danmark, och om han vill gifta sig med någon från Turkiet, måste flytta ifrån det land där han är född.

När den tidigare s-regeringen försökte sänka socialbidragen för invandrare, gav den upp efter hård kritik bl. a. från FN. Därför har nu Fogh Rasmussens nya regering låtit de nya bestämmelserna även omfatta danska medborgare som återkommer till landet efter att ha varit bosatta på annat håll. Därmed hoppas man undgå internationell kritik.

När det gäller rätten till medborgarskap måste man enligt förslaget genomgå ett prov där man ska visa sina kunskaper i danska språket och sina insikter om danska förhållanden. Den som efter åtta till nio års vistelse i Danmark lyckas klara provet i danska språket, danska förhållanden, rättsprinciper och "värderingar" och ansöker om medborgarskap måste dessutom skriva under på att han/hon kommer att respektera dansk lagstiftning och grundläggande danska rättsprinciper. För att göra tillvaron ännu värre för flyktingar och invandrare ska regeringen kräva att alla barn som börjar skolan talar danska. Regeringen ska inleda diskussioner med landets kommuner om hur detta ska genomföras i praktiken. Vad som ska hända med barn som misslyckas i provet framgår inte av regeringens förslag.

Den nya regeringen har ytterligare en ambition, nämligen att förbjuda asylsökande från att söka asyl vid danska ambassader.

I det danska folketinget finns det hittills bara två företrädare med utländsk bakgrund. Den ene av dem, Kamal Quereshi från Socialistisk folkeparti, kritiserar förslaget mycket skarpt och säger att regeringen tänker lägga "taggtråd runt hela Danmark". Även det vänsterliberala Radikale venstre är mycket kritiskt och talar om krämarmentalitet där det bara är nyttan för Danmark som betyder något. Pia Kjærsgaard däremot jublar och kallar förslagen historiska och utlovar fullt stöd till regeringen. "Nu vender vi kajakken", säger hon i sitt uttalande.

Socialdemokraternas ansvariga för integrationsfrågor, Ritt Bjerregaard, är starkt kritisk i sitt uttalande om regeringens förslag. Förslagen är ett uttryck för ett "oanständigt misstänkliggörande av de människor som har kommit hit". "Det enda regeringen gör är att svinga piskan", säger Bjerregaard.

Hon tar uttryckligen avstånd från regeringens förslag "på en rad områden", utan att specificera vilka. Men i stället för att mana till kamp mot de nya förslagen sträcker Bjerregaard ändå ut handen och säger att hon "självklart är villig att tillsammans med regeringen dryfta de viktiga utmaningar vi står inför."

Det andra stora borgerliga arbetarpartiet, Socialistisk folkeparti, förstår inte heller allvaret i de nya förslagen. Deras folketingsledamöter talar om att förslagen "radikalt griper in i danskars personliga frihet. Det undergräver rätten att välja sin äkta hälft."

Enhedslisten är en koalition av stalinister, vänstersocialister och centrister som under flera mandatperioder lyckats få in företrädare i folketinget. Dess "utlänningspolitiska ordförande" Søren Søndergaard säger i ett uttalande den 17 januari att regeringens förslag inte kommer att begränsa antalet flyktingar som kommer till Danmark, i alla fall inte på kort sikt. Istället kommer det att bidra

till "att de som kommer, kommer att känna sig misstänkliggjorda, diskriminerade och berövade inflytande. Det kommer att försvåra integrationen och på längre sikt föra till fler konfrontationer i det danska samhället."

(Inom parentes sagt är det märkligt att även den danska vänstern flitigt använder ord som "utlänningar". Ordet är med sitt tyska ursprung, Ausländer, ett ord som varje radikal person i exempelvis Sverige skyggar inför och anser vara nedsättande). En av de grupper som ingår i Enhedslisten är Socialistiska arbetarpartiet (SAP), som är anslutet till samma internationella organisation som det svenska Socialistiska partiet.

I ett uttalande från SAP:s "Forretningsudvalg" den 18 januari ges åtminstone en början till analys av regeringens avsikter med sina nya förslag. SAP tar fasta på att förslaget inte alltid uttryckligen talar om invandrare eller flyktingar:

"För hela den framförda argumentationen handlar om oss alla: infödda danskar likaväl som flyktingar och invandrare. Och det kan inte råda något som helst tvivel om att denna lag med denna argumentation kan användas - och kommer att användas - som murbräcka för en motsvarande lag för alla mottagare av kontant hjälp. Ett sådant avskaffande av den sista barriären mot djup fattigdom har arbetsgivarna och de borgerliga partierna drömt om länge. Det kommer att leda till ångest för arbetslöshet, som kan användas till att pressa minimilöner, arbetsmiljön och arbetsförhållanden". Den danska arbetarrörelsen och vänstern är alltså dåligt förberedd på den nya regeringens offensiv mot invandrare och flyktingar. Ingen av dess officiella företrädare verkar ens våga sig på att beskylla regeringen för rasism. Samtidigt som alla från socialdemokratin och vänsterut avvisar det mesta i förslaget, finns det inga konkreta idéer om vad som bör göras. Inget perspektiv på att mobilisera motstånd och organisera kamp, där arbetarrörelsen - och framför allt fackföreningarna - och invandrarnas organisationer måste utgöra spjutspetsen.

Det brådskar för danska socialister att organisera och mobilisera. Det uttalade motståndet mot regeringens politik från arbetarrörelsens ledningar måste sättas på prov. Ställ krav på att de organiserar motstånd! Mobilisera opinionen bland arbetare och invandrare för sådana krav. Om ledningen vägrar, måste kampen gå vidare utan deras medverkan. Om inte den danska arbetarrörelsen kan driva tillbaka förslagen nu, kommer den snabbt att befinna sig i en situation där villkoren för flyktingar och invandrare inte är snarlika de svenska utan bara har sin motsvarighet där de mest reaktionära krafterna i EU styr.

RS och kriget

Arbetarmakt har under kriget mot Afghanistan vid flera tillfällen skarpt kritiserat Rättvisepartiet socialisterna (RS) för deras vägran att försvara ett halvkolonialt land mot imperialismens stormanlopp. Istället föredrar RS att förhålla sig neutrala i striderna och peka på en socialistisk lösning som det enda alternativet.

Argumentet att socialismen är den enda verkliga lösningen är dock användbart i många sammanhang. Om vi ska följa RS i spåren riskerar vi därför att förvandlas till abstrakta propagandister med socialismen som enda svaret på alla konflikter.

Tommy Lindqvist försöker i RS tidning Offensiv (3/1) på ett helt mittuppslag att reda ut var RS egentligen står i frågan om krig. Det vore en överdrift att påstå att han lyckas. Snarare trasslar han in sig rejält i sina försök att få RS ståndpunkter förenliga med marxismens traditioner.

Artikeln är inte enbart en historisk och teoretisk översikt, och även om den inte uttalat angriper Arbetarmakt är det inte särskilt svårt att förstå vilka som är måltavlan i följande beskrivning:

"Vissa små grupper som åberopar trotskismen upprepar mekaniskt Lenins och Trotskijs ord utifrån andra omständigheter. De agerar ständigt 'från läktaren', utan ambition att spela en subjektiv roll sätter de sina förhoppningar till objektiva processer, som de kan skrika sig hesa till stöd för."

Ännu klarare blir det när artikeln fortsätter med att angripa de "som förföll till stöd åt talibanerna".

Lindqvist hävdar därefter att vi aldrig frågade oss "om seger för det afghanska folket mot USA-imperialismen genom en militär seger för talibanerna var möjlig". I en parentes påstår han sedan att en sådan seger inte var möjlig av "politiskt-moraliska skäl".

Orsaken till att vi skulle ha stött talibanerna - vilket inte är sant; FRKI och Arbetarmakt gav kritiskt stöd till alla grupper i Afghanistan som gjorde motstånd mot USA:s och Storbritanniens anfall - är att vi var "oförmögna att se något alternativ."

Efter denna salva mot "smågrupper" övergår Lindqvist till att exemplifiera hur "verkliga marxister" använder sig av kritiskt stöd. Det är inte utan en viss förvåning som läsaren tar del av beskrivningen av hur RS och CWI, den internationella organisation som RS tillhör, gav kritiskt stöd till Irak under kriget i Persiska viken, "trots dess regim", mot den av USA ledda alliansen.

Lindqvist beskriver också hur marxister i Mellanöstern "kritiserade den irakiska regimen för att den otillräckligt bekämpade USA-imperialismen, att ett framgångsrikt krig skulle ha krävt ett beväpnande av arbetarklassen, demokratiska rättigheter och sociala villkor att försvara för dem, för kurderna, för shiamuslimerna, för soldaterna i armén, för kvinnorna osv."

Den här argumentationen var alltså korrekt i förhållande till Irak för drygt tio år sedan, men när Arbetarmakt och FRKI för fram den i förhållande till talibanregimen i Afghanistan är den bara ett tecken på vårt mekaniska upprepande av Lenins och Trotskijs ord.

Det vore onekligen mycket intressant att i en kommande artikel få ta del av RS och CWI:s förklaring av vad som skiljer de två situationerna åt. Vad består de "politiskt-moraliska skäl" av som omöjliggjorde Afghanistans försvar under talibanernas ledning men som på något oförklarligt sätt inte var verksamma under kriget mot Irak?

På vilket sätt skiljer sig mulla Omar och Bin Laden från Saddam Hussein? Vari består den kvalitativa skillnaden? Vi väntar med spänning på svar från RS.

Ögonvittne från Buenos Aires, Argentina rapporterar

I februari kommer en medlem i PTS (Partido de Trabajadores por el Socialismo) till Europa för att tala om händelserna i Argentina.

Viktiga händelser som kommer diskuteras är protesterna på Plaza de Mayo den 19 och 20 december där PTS deltog.

Arbetarmakt kommer i Stockholm att anordna ett offentligt möte med kamraten som kommer informera om läget i Argentina. Universitet kan vara en tänkbar lokal. Mötet kommer antagligen följas av en fest där inkomsterna går till kampen i Argentina.

Arbetarmakt kommer att gå ut med med definitivt tid och plats i senare nummer av nyhetsbrevet.

Det går också att maila oss om man vill veta mer, adressen är arbetarmakt@arbetarmakt.com

Vill du veta mer om PTS kan du gå in på www.pts.org.ar där finns en hel del material på spanska men också mycket på engelska.

Nytt nummer av Arbetarmakt

Ett nytt nummer av tidningen Arbetarmakt lämnade i dagarna tryckpressen. I tidningen står att läsa bland annat flera artiklar om situationen i Argentina, bland annat en intervju med en medlem i ovan nämnda PTS. Numret tar också upp imperialismens upp bland annat krig mot Afghanistan och situationen i Kashmir.

Priset är 15 kronor inklusive porto. En prenumeration som omfattar 10 nummer kostar 100 kronor.

Pengarna sätts in på postgironummer 4740254-0 (Arbetarmakt). Ange vad betalningen avser och skriv namn och adress tydligt!